

ZÁVADA PÉTER

Oidipusz

(1)

*Magad vagy a táj.
Ujjaid a fák csontsovány gallyai,
kopár dombfejtetőd
bástyává koronázza
a lemenő nap.*

*Pórus jár öreg,
kikapart szemüregedben
botorkálsz faltól falig, remegő
kezed magad elé kinyújtod.*

*Mintha a koponyába
befelé látnának a szemek,
a járásokon végighalad pillantásod,
a széksorok párhuzamosai
egyre beljebb terelnek,
míg a színpad mélyén
kigyullad a test enyészpontja.*

*Amerre fordulsz, arra épül
előtted kíváncsiságod
mozaikjaiból egy lehetséges élet,*

*közben halk roppanással
síkokra válnak szét,
és elcsúsznak egymáson
az észlelés rétegei.*

(2)

*Te voltál az, te vártál
a subogás árnyékában,
és az erdő tüdeje,
mint egy füledt madárbáz,
megtelt zsvajjal.*

*A jós álló nap
a sasokat számolta,
de mindig elfelejtette,
hol tart.*

*Átfürt bokacsontodon
a vihar furulyázott,
hogy táncolni tanúsa bicegésed.
A hegy fél térdre ereszkedett,
könyörgött neked,
hogy maradj.*

(3)

*Téged láttalak a szem
sivatagában, ahol a homok-
szemcsékbe zárt idő
összekarcolta a szél retináját.*

*Láttam, ahogy sötétséget
könnyeznek a kórók ágai,
éjszakát izzad az argánfák kérge,
és a láthatár szablyaélén
karaván vonul át.*

*Az ellenfényben a testek
sziluettjei megfeszültek,
mint a tűzbe dobott papírfigurák,
és a Szfinx arca, akár egy kővé
dermedt üvöltés, hangtalanul
lebegett a dűnék felett.*

(4)

*Azt akartad látni, ami elrejtőzik,
visszahúzódik önnön árnyékába.
Vakságod most már a kozmosz
éjszakája, és a szem a ragyogó
tágasságba vész.*